

Geachte aanwezigen, zeer gewaardeerde collega's en vrienden van het Regiment Genietroepen,

Het is mij een eer en een genoegen om vandaag tijdens de Wapendag tot u te mogen spreken. Mijn naam is Petra Doorn, ik ben als geestelijk verzorger verbonden aan het Opleidings- en trainingscentrum van de genie (OTCGenie). Ik ben dominee.

Tweeëneenhalf jaar geleden trad ik toe tot deze roemrijke familie van de genie. Een familie met veel krachtpatsers, veel bouwvakkers en ander stevig en handig volk. Jullie banen de weg of maken hem juist onbegaanbaar. Jullie zijn de specialisten die steeds weer aanhaken als er eenheden op uitzending gaan. Als eersten aanwezig in een missiegebied; als laatsten ook weer weg. Jullie bouwen de veilige haven voor militairen in onveilig gebied. En jullie doen nog zoveel meer! En dat al 275 jaar lang!

Met mijn tweeënhalve jaar heb ik nog geen één procent meegemaakt van de geschiedenis van het regiment en toch kan ik volmondig zeggen dat dit regiment mijn hart gestolen heeft. Sodeju!

Waarom is dat dan? Dat heeft te maken met de mentaliteit binnen de genie. Ik zie veel gedrevenheid, passie voor het werk en vakmanschap. Waar de wereld soms vol lijkt van praatjesmakers, meningen en ieder voor zich, zie ik bij de genie een grote mate van saamhorigheid: samen de schouders eronder! Toegegeven, genisten kunnen ook best lomp zijn, genisten zijn niet altijd subtiel, maar daar valt goed mee te leven, als je ziet dat ze voor elkaar door het vuur gaan.

Hier op het OTC zijn we vooral gericht op kennis en op het aanleren van vaardigheden. Als ik dan zie welke leercurve de soldaten doormaken in de BBL-opleiding, als ik zie wat de onderofficieren en officieren hier leren, nadat ze elders hun algemene opleiding hebben afgerond, dan weet ik dat de rugzak van de genist, wat zijn richting ook is, een rugzak is met heel veel kennis en vooral ook heel veel kunde.

Ik zie kaderleden voor groepen staan die alles uit hun mensen willen halen wat erin zit. Ik zie ze worstelen met hun tijd, met de balans werk-privé, met hun commandanten soms, want ze moeten veel leveren. En ik zie ze vooral worstelen omdat ze geen zesjes willen leveren. Waarom geen zesjes? Wordt het werk niet een stuk meer ontspannen als we met iets minder genoegen nemen? Een militair blijft zich toch altijd door ontwikkelen? Het eindpunt hoeft toch niet hier al bereikt hier te worden?

Ik denk dat we allemaal wel weten waarom een zesje niet genoeg is. Dat heeft namelijk te maken met de inhoud van het werk. Ons werk draait om veiligheid, om mensenlevens; en dus neemt een instructeur geen genoegen met een rugzak die zo goed als organiek is bepakt. Bijna organiek bestaat namelijk niet, want dat werkt niet.

Het bijzondere is dat militairen vaak met respect spreken over kaderleden die de lat hoog leggen, zeker als die kaderleden al wat jaartjes meelopen bij Defensie. Want met de instructies die zij geven, met de hoge eisen die zij stellen, spreekt ook hun rugzak mee. En die rugzak is niet gevuld met theorie, die rugzak spreekt over praktijkervaringen opgedaan bij de parate eenheden. In de rugzak van het kaderlid zitten de uitzendervaringen, waarbij veel militaire skills hun nut bewezen. Het is hun levenservaring en hun overlevingservaring die zij vol passie delen met de leerlingen.

Daar in het uitzendgebied waren ze dankbaar dat hun skills erin waren geramd en daarom proberen ze dat met dezelfde gedrevenheid over te brengen op de jeugd van tegenwoordig. En dat is zeker geen gemakkelijke taak. Daarom mijn petje af voor alle instructeurs en kaderleden die de lat hoog durven te leggen. Die moeilijk durven zijn.

Maar niet alleen voor hen. Het afgelopen jaar zijn we op verschillende plaatsen betrokken geweest bij de opleiding van Oekraïners. En wat zo opvallend was in de samenwerking met de Oekraïners, was dat ze konden benoemen wat ze waardeerden in de Nederlandse manier van aansturing en instructie. Hier in Nederland kregen ze een stoomcursus op verschillende vakgebieden. Er werd veel ingepompt. Maar ze werden ook altijd zelf aan het nadenken gezet: Hoe zou jij dit oplossen? Hoe zou jij dit uitvoeren. Uit de mond van Oekraïners hoorde ik: “Jullie, Nederlanders, schreeuwen niet tijdens de instructie en dat vinden we prettig.” Ook dat zit in de rugzak van de huidige genist: mensgericht leiding geven en opdracht gerichte commandovoering. In internationaal samenwerkingsverband zie je deze parels pas echt schitteren!

Tenslotte zitten er in de rugzak van elke genist ook persoonlijke herinneringen. Herinneringen aan thuis, herinneringen aan uitzendingen, aan plaatsen en mensen die ons dierbaar zijn.

Vandaag hoeven we deze persoonlijke verhalen niet in stilte te dragen, maar mogen we ze uit onze rugzak trekken en delen met elkaar. Sta maar eens stil bij wie er belangrijk voor je zijn en zijn geweest. Sta nog maar eens stil bij de ervaringen die je al een jaar, of 10 jaar of misschien wel 20 jaar met je meedraagt. Herinneringen die een lach op je gezicht brengen. Herinneringen die geworden zijn tot sterke verhalen. Maar ook herinneringen die je misschien moeilijk met anderen deelt. Vandaag mogen die herinneringen er zijn, want we zijn onder elkaar. Hier zijn we met mensen die hetzelfde hebben gezien en meegemaakt. Wanneer wij hier als geniefamilie bij elkaar zijn en elkaar met plezier weer begroeten, dan kunnen we dat niet doen zonder ook te denken aan onze kameraden die we zijn kwijtgeraakt. Onze kameraden die het leven lieten op uitzending of daarna. Als wij hen vergeten, dan verliest het regiment haar betekenis.

Wanneer ik dan als dominee denk aan die gevallen kameraden, dan raken mij de woorden uit de bijbel waarin God zegt: “Jullie namen staan in mijn handpalmen gegrift. Hoe zou ik jullie ooit kunnen vergeten”. Het is een beeld dat troost: een beeld van een God die nooit ophoudt om te denken aan zijn mensen. Ik herken dat beeld in de tatoeages op de armen van veel militairen: namen van geliefden, van kinderen of ouders. Maar ook tatoeages met namen en symbolen die verwijzen naar uitzendingen of naar eenheden. Een bewuste keuze om die ander, die gebeurtenis, die verbondenheid zichtbaar mee te dragen tot het einde van je leven. Een bewuste keuze om niet te vergeten.

Zo meteen zijn we een minuut stil. Met een rugzak vol praktische en tactische kennis en vaardigheden, met harten en armen vol herinneringen aan dierbare momenten en mensen, met een saamhorigheid zoals je die misschien wel alleen bij de genie vindt zullen we een minuut stil zijn om als regiment te gedenken wie uit ons midden zijn weggevallen.

We staan stil bij hen en zien ze voor ons: hun naam, hun lach, hun moed, hun angst, hun ogen, hun geliefden. Alles wat hen maakte tot wie ze waren. We voelen hen: de brok in onze keel en de ogen die branden vertellen ons dat zij deel uit maakten van ons leven.

Zij zijn voorgoed met ons verbonden. Sodeju!